

Nr 215.

Av herr **Lindhagen**, om *avslag å anslag för inkallande av vissa sakkunniga.*

I mitt yttrande vid remissdebatten den 19 januari på f. m. berördes justitiestatens äskande av anslag till åtta särskilda sakkunniga, som skulle efter behov tillkallas vid beredning av *förslag till partiella rättegångsreformer*. Det har upplysts, att tre av dem utsetts bland juridiskt bildade sakkunniga. Fyra av de övriga hade utvalts bland civila riksdagsmän inom båda kamrarna. En plats synes vara ännu vakant.

Detta är icke någon nyhet. Lagberedningen har på senare tiden alltid tillkallat sådana »sakkunniga» uppenbarligen för att undervisas och bindas vid de rätta meningarna, innan de fått tillfälle att höra även andras uppfattningar. Det har iakttagits, att jurister eller civila, från vilka kunde på grund av deras sakkunskap förväntas särmeningar, alltid utslutits från urvalet. I varje fall möter väl här ett lämpligt fält för sparsamhet.

Då riksdagen enligt min mening ej bör bevilja anslag till en sådan lagstiftningsverksamhet, får jag, under åberopande jämväl vad av mig anförts i detta ämne vid årets remissdebatt, hemställa,

att riksdagen ville avslå anslag till fem av de åtta särskilda sakkunniga, som skola kunna inkallas vid beredningen av rättegångsreformen.

Stockholm den 21 januari 1933.

Carl Lindhagen.

